

Näsijärven regatta 20-21.8.2011

Tämä on Inkerin ja hänen pelottoman miehistönsä suuri seikkailu LM-Mestaruus kisoihin Tampereelle.

Veneen hankinta menee kuulemma useimmiten malliin perse-edellä puuhun, mutta minä en saanut "hallitukselta" lupaa hankinnalle, ennen kuin osaisin purjehtia. Pureman purjehdukseen sain Karibialla kuluvan vuoden helmikuussa, ja kompetenssia kasvatin kevään mittaan pestautumalla gastiksi kahteen otteeseen siirtopurjehduksille Suomen niemelle, ensiksi Southamptonista ja perään Amsterdamista. Näillä mustelmilla sainkin sitten hankia Inkerin, Joe 17, punaisella spinnulla.

Toiveena Tampereelle oli keli, mitä kovempi sitä parempi ja lauantaiaamuna korvani tallensi ennen silmien avautumista Ännän rannan vihellyksen, tuulta oli tarjolla. Punkasta punkeemisen jälkeen vahvistin havainnon myös rähmäisillä silmilläni, selkä oli vaahdossa ja keli parahultainen kisottelulle. Koska huonointa tulosta ei lasketa, strategiaksi muodostu, vähän eka kattella, mitä muut tekee.

Kattelu ei oikein onnistunut, kun Lysti lähti kuin Lentävä Hollantilaine 15 – 20 astetta meitä ylemmäksi tuuleen. Omassakin tontissa oli telkkuamista, ja pussi-housu-maiset purjeet räpähti kuin medi-heli olisi ollut ilmassa. Jotain tehtiin kuitenkin oikeinkin, kun ylämerkillä oltiin vielä pikkupiste kahinoissa mukana.

Ensimmäisellä myötätuuli osuudella ajatus: Paino on voimaa, ylipaino ylivoimaa teki taas temput meille, muut meni menojaan, vaikka koko kolmen hengen miehistö oli ollut edellisen illan soppadieetillä. Mukana olleet veskat, nyssäkät, pussukat, bisset ja pilleritkin saisivat jäärä rantaan sitten Sunnuntain.

Lauantaista ei siis lauluja kirjoiteta, mutta harjoitellaan ja harjoitellaan, löydettiin se kapea kallistus-kulma-kerroin millä Julle nousee, Gunninghamilla saatiin snadisti parempi muoto Isoon, fokaan levankia tusattiin ees su taas, kunnes kämmenen verran keulasta tuntu oikeimmalta. Meno tuntu ihan asiallisesta, mutta joka vendassa jäätiin veneen mittoja ja nousukulma oli ranskanpullan ja slöörin välimaastossa.

Kaiken antaneena takki, maha ja pää tyhjänä takasin rantaan teroittamaan purukalustoa seuraavaksi aamuksi. Kirvestä ei heitetä kaivoon, ennen kuin kaivo on kaivettu. Akuutteja toimenpiteitä vaati vain iso, joka oli askeleen päässä aukeasta polun päässä. Myös vantit oli venynyt uusiin ulottuvuuksiin, mutta toisaalta ne olivat vielä täällä, toisin kuin Pauliina paran alavantti, joka oli siirtynyt ajasta kierrätykseen.

Rannassa tuli räpylää joka suunnasta, läsnäolomme oli nostanut kannun taas jakoon, uusi naama tunsii itsensä tervetulleeksi, lisäksi vastaanotimme kutsun mukaan syömingeihin, mistä piti kieltäytyä ajanhallinnollisiin ongelmiin vedoten, mutta seuraavalla kerralla sitten.

Inkerin isoon-Iso ongelmaan tarjottiin omia vanhoja purjeita, ne tarttis vaan hakea. Tässä dilemmassa käännymme lopulta luottoyhteistyökumppanimme 3M:n puoleen ja aamulla nostettiin varsin rokkihenkinen seepra salkoon.

Sunnuntaina suolta myöten oli Inkeri miehistöineen tyhjennetty, mukana oli se mitä säännöt sanovat, ei sitten muuta, paitsi peräroottori... Syystä että, kuusi kiloa kontra melonta retki repaleisten rättien kanssa katsottiin sopivaksi rajakustannukseksi kasvaneesta mielenrauhasta.

Tuulta oli sen verta että kulki, muttei enempää ja nyt sitten päätettiin kähistä heti lähdestä, kolisihan siellä, mutta protesti kynnyks on pari naksua alempana Julleissa, jotenka kaikki pääsi lähtemään, me mukaan lukien. Nyt mentiin se mitä päästiin, ja vendakin rupes luistamaan, oliko A) massa poissa vai B) autoiko snadisti loivempi lähtö vandaan, sitä en tiedä, mutta kähinät oli pystyssä joka merkillä.

H:oot jotka suihkii samassa lähdössä antaa lisää urheilun tuntua LM:ään, ja niin siellä sitten protestoidaan erimalliin ja tässä vaiheessa laitankin hajatelman GoPro-kameran hankkimisesta kaikista protesti herkimille kippareille otsaan kiinnitettäväksi, tämä on se sama kamera mikä o mäkihyppääjillä kypärässä, jää ne spekuloinnit ja todistajien määrät ja muut antipatiat vähemmälle video-silmän toimesta.

No mutta nyt kulki ja kun kulkee niin kulkee. Myötäisellä spinnuilitiin aina Justiina kiinni, ja kryssillä taas jäätiin, mutta sitten tuli viides hetki, ja maalia lähestyttiin samalla halsilla me 1/3 edellä Justiinaa. Epäusko lähdön pronssisijasta katosi vasta riehakkaan viittelöinnin jälkeen tuomariveneeseen.

Tähän kliimaksiin sitten voi tämänkertaisen Inkerin tarinan lopettaa, epilogina kerrottakoon Inkerin olleen nyt ensimmäistä kertaa kisoissa, kuten myös allekirjoittaneen. Gastit koski Julleen kisaviikonloppuna ensikerran ja näillä eväillä ”pärsyttiin”.

Jyväskylästä 2012 puhuttiin rannassa, notta jos tämä tarina omalta osaltaan madaltaisi kynnystä LM-lähtöön tuloon, niin hyvä niin ja niin Tuulahdus vei viimeisen lähdön ja Justiina toisen, Pauliina pintapelasti Inkerin spinnu-pussin, muut lähdöt olivatkin Lystiä seurattavaa.